Ч. 229. Середа 26 (13) жовтня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З делеґаций. — Криза в Греции. — Справа перска.*

Войскова комісия австрийскої делеґациї мала засїдане вчера. Справоздавець пос. Шлеґль згадав о всїх, що в часї небезпечности для держави причинили ся до удержаня мира і висказав їм подяку і признане, при чім піднїс, що монархія показала ся спосібною до житя і до заключуваня союзів. Обговорюючи кредити на уоруженє в сумі 54 міліонів корон, заповів внесенє в справі пізнїйшого ухваленя того кредиту. Що до „дреднотів", заявив, що волів би, коли би та точка обговорювала ся отверто в справозданю, але не робить того закиду.

Комендант маринарки ґр. Монтекукколї повторив експозе виголошене в угорскій делеґациї. При обговорюваню буджету на рік 1909 підносить, що вставлені суми на рати на будову кораблів показали ся за низькі. Рата 20 міліонів була за низька, коли корабель коштував 26 міліонів, тим більше є низька, коли корабель коштує 40 міліонів. Після умови заряд маринарки має платити більші рати, коли приспішена є будова трех кораблів. То стало ся.

Дел. Екснер поставив таку резолюцию: Взиває ся спільне правительство, аби при проєктах уоруженя армії сухопутної і маринарки, в случаях наглячих, в котрих неможлива є ухвала делеґаций з причини, що не радять, постарала ся о дозвіл на видатки від обох правительств.

Дел. Зайц жадав поясненя що до справи будови „дреднотів".

Комендант маринарки ґр. Монтекукколї заявив, що та справа виринула при кінци минувшого року, а перший раз повідомлено о тім оба правительства на спільній радї міністрів дня 17 мая с. р. в Будапештї. Що до обнятя тих кораблів, то ґр. Монтекукколї заявляє, що очевидно держава має моральні вобовязаня супротив Stabilimento tecnico, але попит на кораблї такий великий, що Stabilimento нїчого не стратить, коли би заряд маринарки не обняв кораблів, бо відступить їх кому иншому.

Президент австрийского кабінету бар. Бінерт заявляє, що засїдане буджетової комісиї, на котрій, як піднїс дел. Зайц, зложив міністер Білиньский заяву, що нїчого не знає про будову нових кораблів, відбуло ся дня 16 цвітня, отже місяць перед повідомленєм о тім правительства і правительство тодї зовсім не згодило ся на будову, а стояло на тім становищи, щоби з видатками тими заждати аж до ухвал делеґациї. Становище отже правительства не нарушило в нїчім конституцийних прав делеґаций.

На тім наради перервано. Слїдуюче засїдане нинї о 10 год. рано.

Войскова комісия угорскої делеґациї радила в суботу рано і по полудни та полагодила майже цїлий войсковий буджет. В дебатї виринула м. и. важна справа реформи войскової карної процедури, причім угорский президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі заявив, що законопроєкт про нову войскову карну процедуру буде предложений державній радї вже в першій половинї 1911 р. На запити кількох делеґатів що до змісту нової процедури відповідав міністер війни Шенайх, однак єго інформациї були дуже скупі а то з тої причини, що та справа належить до компетенциї обох правительств. Та й з того, що заявив міністер Шенайх, можна було прийти до переконаня, що доси не наступило порозуминє нї що до мови, в якій мають бути переводжені карні процеси в войску, нї що до прилюдности і устности. Супротив того значна частина делеґатів голосувала против підвисшеня платнї авдиторияттови так, що та позиция перейшла малою більшостию голосів.

13)

## З подорожи по Канадї.

(Зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Усте Оттави—так говорили менї—лежить богато миль горі водою, а богато миль долї водою пливуть зелені і брунатні води побіч себе і аж тодї сполучають ся разом в красну синяву ріку, котра коло Квебека стрічає ся в морем. Але то не одинока була характеристика сих рік. Тут, де наш пароплав лиш з трудом посував ся горі водою, плила вода Оттави спокійно хоч і досить борзо. Але туди дальше в долину, там, де величезний міст канадийско-пацифіцкої зелїзницї переходить через ріку, видко було по пінї на водї, що там починає ся ряд шипотів, котрі всякій правильній плавбі мусїли конець зробити. Були то Lachine Rapids, пороги коло села Ляшін, що стали славні на цїлу Америку, бо давали шпортовцям нагоду до карколомної забави. Підчас коли звичайні кораблї обпливали ті пороги каналом зробленим з боку, то деякі пароплави, побудовані широко і заосмотрені з боку для безпечности бальками, пускали ся долї рікою таки просто через ті пороги. Корабель гойдав ся і крутив ся на запіненій водї і мусїв би був розбити ся між скалами, як би керманич не знав тут кождий цаль своєї дороги. Але керманич такого корабля то син отсих берегів, по найбільшій части індияньскої крови, придивив ся вже змалку тим порогам і в своїм легонькім човнї тисячі разів перепливав поміж тими скалами, заким перший раз поплив між ними пароходом. Жителї індияньского села Кауґнаваґа, що виднїє ся онтам конець моста, яко плавцї по порогах мали таку славу, що Анґлїйцї в 1884 р. забрали 50 з них до Судану, щоби они там так плавали по порогах Нїлю, як тут по порогах ріки сьв. Лаврентия.

Характеристичне також, як то люди впали на гадку пускати ся особовими пароплавами по сих порогах. Кількох людий з Монтріяля купили були в 1843 р. малий пароплав в Наєґрі (Ніяґарі), котрих хотїли ужити до руху особового межи Монтріяльом а Квебеком. Корабель той треба було завести з Наєґри до Монтріяля, при чім треба було минати пороги повисше сих, бо каналу з боку тодї не було. Отже обіцяли двом начальникам індияньских племен по тисяч долярів, як они докажуть тої штуки. Тодї побудовали они мале деревляне судно, з котрого з боків виставали довгі палї у воду. Відтак їх люди обсадили береги і скали порогів та пустили судно само на воду. Оно переплило щасливо, а коли на кінци порогів перевернуло ся на бік, показало ся, що тоті палї з боку не були поломані. Виходило з того, що між скалами на порогах було досить води, щоби туди можна перевести корабель, який іде досить глубоко у воду. Тодї посїдали Індияни на закуплений корабель і кождий з них кермував ним в тім місци, на котрім перед тим добре роздивив ся. Небавком дїло удало ся і корабель плив вже по спокійній водї. Одинокий білий на пароплаві то був машиніст, котрий дістав був також тисяч долярів.

Брунатна вода підо мною ставала щораз ширша а зелена щораз більше щезала десь далеко по лївім боцї, з чого я вносив, що тота вода, котра виглядала мов би якесь величезне озеро, мусить вже зовсїм належати до устя Оттави. Ми пустились тепер до якоїсь вузкої брами, крізь котру вода вливала до того ніби якогось озера і небавком побачили перед собою дивно оживлений краєвид. Високо понад нами піднимали ся два зелїзні мости, по котрих, як чув, переходили поїзди канадийско-пацифіцкої зелїзницї і зелїзницї Трунк через Оттаву, коли їхали з Монтріяля на захід. А наша водна дорога звузила ся межи двома штучно з каміня побудованими греблями так, що між ними зробив ся лиш спуст, в котрий ми небавком заплили.

На березї показало ся знов серед зеленї французске сїльце з церковцею, що сьвітила ся по переду а з котрої, видко, якраз повиходили люди, бо між церквою а сим спустом було аж чорно від людий а всї, видко, заінтересували ся були дуже нашим кораблем. Чи они хотїли повитати тих сто прогульковців, що їхали на нашім кораблї. Чи може хотїли — они не ждали аж на то, що я собі подумаю, лиш пхали ся і вискакували на малий корабель, що аж страх брав, щоби він не затонув а на нашім покладї виглядало небавком як на празнику.

Міністер торговлї Гієронімі займав ся резолюциями в справі більшого увзгляднення угорского промислу в доставах для армії. На основі порозуміня з міністерством війни з дня 29 падолиста 1906 р. угорске міністерство торговлї виконує контролю над тим, чи участь Угорщини в доставах відповідає відношеню тягарів, які Угорщина поносить на мілітарні цїли. Міністер стверджує, що замовлення були в досить відповідним відношеню до квоти з виїмком 35-міліонового кредиту на будову кораблів. В тій доставі Угорщина не брала участи, бо не має відповідних доків, що згодом поправить ся, а тоді угорске правительство зажадає половини всіх корабельних замовлень.

По принятю відповідних резолюций прийшла на дневний порядок справа мови в ґенеральнім штабі і войску. Референт Геґедіш заявив, що справу мадярскої мови представив уже міністер війни. Дел. Гельтай жалував ся, що справа та зовсім не поступає вперед. Від 6 літ фіґурують у виказах многі официри ґенерального штабу як „володіючі мадярскою мовою“, хоч они єї навіть не розуміють. Подібно має ся річ і зі шкільними підручниками. Ґр. Апоні підчеркнув, що на Угорщині є стаціонованих аж 2.600 офицірів, приналежних до Австрії. З прочих 4.462 офицірів тілько 2.474 володіють мадярскою мовою добре, а 355 слабо.

Секцийний шеф маршалок Гофман заявив, що справу знаня угорскої мови официрами рішено лише що в 1904 р. і треба пождати бодай до 10 літ на переведенє того рішення в цїлости. Впрочім навіть на австрийскій териториї суть войскові школи, в котрих учать мадярскої мови. Що до школи піонірів, то єї неможливо оснувати на Угорщині, бо в тім вимагає ся певної одностайности.

Відтак принято резолюцию, взиваючу правительство, щоби постаралось о присвоєнє официрами мадярскої мови.

В справі воєнних воздушних кораблів референт Геґедіш заявив, що в Еркені роблять ся вже приготованя для будови. Дел. Гельтай звернув увагу на те, що Франция вставила до буджету на будову воздушної фльоти 2,000.000 фр., а на слїдуючий рік прелїмінує 5,000.000 фр.

Вкінци рішено перевести як найскорше докладні студиї над лїченем сифіліса методою др. Ерліха і примінити єї у войску.

Грецкий президент міністрів Веніцельос зложив в суботу в палатї послів проґрамову заяву нового правительства. Заява каже, що правительство наміряє перевести па всїх полях публичного житя численні реформи і що проґрама тих реформ буде народови подана до відомости перед найблизшими виборами. Правительство буде старати ся о скріпленє порядку і дисципліни в армії і як найстрожше виступить против всїх проб заколоченя ладу. Що до заграничної політики то Греция потребує мира і правительство робить всьо, аби скріпити той мир.

Заяву ту принято гучними оплесками, коли однак на нічнім засїданю палати Веніцельос поставив справу довірия, сторонники Раллїса і Мавроміхаліса вийшли з салї. Полишило ся тілько 160 послів, супротив чого засїданє з причини браку комплєту замкнено. — По засїданю Веніцельос заявив своїм сторонникам, що супротив неухваленя єму довірия наміряє подати ся до димисиї.

Король візвав Веніцельоса до себе і просив єго, аби здержав ся з димисиєю і явив ся на Народних зборах. Веніцельос згодив ся на жаданє короля і наміряє ще раз поставити справу ухваленя довірия для нового правительства. Має то стати ся нині. В недїлю цїле населенє Атин устроїло маніфестацию в честь Веніцельоса.

Анґлїйскі часописи доносять, що переговори перского правительства з анґлїйскими банками о затягненє більшої позички поступають успішно і що є надія, що по затягненю тої позички буде могла Персия завести у себе лад і перевести реформи, яких домагає ся Анґлія.

# Новинки.

**Львів, дня 25-го жовтня 1910.**

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Намістник переніс концииіста поліциї Авг. Зґоду зі Львова до Перемишля. — Президия кр. Дирекциї скарбу посунула урядника помічничого для справ доменокасових Юл. Черкавского з XI до X кл. ранґи.

— **Іспит кваліфікацийний** для учителів шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Бучачи розпочинають ся дня 15 падолиста с. р. Реченець вношеня подань до 10 падолиста.

— **Огні.** В Березовици великій тернопільского повіта згоріло минулого четверга 6 загород селяньских. Причиною пожежі мала бути необережність зі стрільним оружием.

— **Школа гончарска в Коломиї** діждала ся мабуть сумного кінця. По тілько лїтах свого вествованя має она бути в найблизшім часї звинена і перенесена до иншого міста. Чи може в Коломиї не стало гончарскої глини, чи якісь инші обставини стали ся того причиною, того не знаємо. Одна з львівских ґазет доносить, що громада міста Ряшева старає ся о то, щоби тота школа там була перенесена. Директор згаданої школи був перед кількома місяцями в Ряшеві, щоби там переконати ся нагладно, чи Ряшів надає ся на таку школу і чи громада прихильна тій справі. Отже рада міста Ряшева жертвувала на ту цїль кількамор́ґовий ґрунт, де мав би станути будинок і ухвалила на однім з послїдних засїдань поробити в сїй справі дальші кроки у краєвих властий.

— **Споживно-господарска Спілка у Львові.** Під такою назвою основано у Львові і вже зареєстроваио товариство, котре має небавком отворити народну молочарню, якої недостача дає ся від довшого часу відчувати. До надзираючої ради сеї Спілки вибрані: предсїдателем о. Володимир Яворский, парох в Жиравцї, членами: М. Темницкий, Іван Петрушевич, урядники „Нар. Торговлї“, Нес. Пшеюрский, урядник „Тов. Урядників і Сьвященників“, Сид. Винників, Михайло Янович, урядники тов. „Днїстер“, Юл. Балицкий, ред видавництв тов. „Просьвіти“. До дирекциї війшли: пані Олена Охримовичева, жена адвоката, Юліян Мудрак. інжинїр, Йосиф Максимович, урядник „Днїстра“: заступники: Микола Левицкий, урядник „Краєвого Союза кред.“ і Ем. Чесник, урядник „Днїстра“. Удїл виносить 10 К з двократною порукою, впи-

---

Мої сусїди так менї заступили були вигляд, що я ще ледви міг був в послїдне кинути оком на то любе сільце, коли ми почали знов поволи плисти горі рікою. Як же то часи змінили ся! То була St. Anne de Bellevue, то давне місце, звідки на човнах горі рікою вибирали ся в праліси на півночи мисливі, що полювали на зьвірята даючі футра, сільце, про котре Том Мур зложив свою пісню. Коли він тут побував підчас своєї подорожі з Кінґстона до Монтріяля в 1804 р., тоді понад єго головами ще не гуркотїли зелїзницї, тоді ще не стояли пароплави перед сїльскою церковцею коло того спусту. Тоді плило ся ще вузоньким індиянским човном долї Оттавою і рікою сьв. Лаврентия, францускі гребцї гребли до такту брунатну і зелену воду та серед глухої пустари поспівували мельодийну пісню, що кінчилась словами:

Веслуйте жваво долї водою,
Пороги вже близько і ніч надходить.

Але тепер з нашої ріки зробило ся таки велике озеро, понад котрим піднимали ся гордо дві гори. До сільця при їх споді плив не лиш наш пароплав; зі всїх закутин берегів видко було судна також аж чорні від людий, а декотрі з них таки вже допливали до причалї. З балаканки моїх сусїдів довідав ся я, що значить тота вандрівка народів: то був відпуст, на котрий ішли тисячі людий „на Кальварию“ на висшу з обох згаданих гір. Нема сумніву, що то були найнизші верстви француского населення в Канадї, що ішли на той відпуст, але коли було на них дивити ся, то они кидали досить некористне сьвітло на канадийских Французів.

Тоті мужчини, що курили і спльовували заєдно на всї боки, тоті жінки, що їли і балакали, були всї такі брудні, так поводили ся погано і простакувато, що аж гидко було між ними сидїти. Та й на їх чолї не було виписано, що в їх голові може якось трохи яснїйше а за то з черт їх лиця пробивала ся злоба і змисловість. Я длятого був дуже рад, що ми за дальшої чверть години доплили до Оки, того сільця при споді гір і там лишили наших богомольців. Коли відтак пароплав поплив дальше горі рікою, зміна, яка тепер на нім настала, хиба вже не могла бути більша. Французи уступили ся з него, лишили ся самі Анґльосаси. Рубачі, що вибирали ся в горішні ліси, купцї, що їхали за орудками до столицї, туристи, що вибрали ся па прогульку, порозсїдали ся тепер на лавках і кріслах. По них не було видко анї тої живости анї того товариского житя, що у Французів, але всї они, чи то робітники, чи купцї, біднї чи богаті, були чистенькі на тїлї і одежи, в своїй поставі певні себе і сьмілї а з їх лиця пробивали ся щирість і розумність. Але менї насунув ся на гадку недалекий Квебек та станув перед очима той осїдок француской культури і я мусїв нагадати собі тоту нужденну погань, з якою канадийскі Анґльосаси будують свої доми і міста. При такім сьвітлї і такій тїни, хто тут годен видати вирок? Радше можна дивувати ся, які то всїлякі суть люди на сьвітї і що навіть на сїй кольоніяльній земли не перестали бути такими, якими були перед сотками літ.

По полудни доплили ми до найдовших порогів на Оттаві коло місцевости Карійльон. Позаяк тут нема бічного каналу достаточної ширини для новочасних особових пароплавів, то ми висїли з нашого корабля і поїхали малою побережною зелїзницею до Ґренвіль на горішнім кінци порогів. Ми котили ся по якійсь незвичайно широкій колїї у ваґонї старомодної будови по шляху зарослім травою. Всї забавляли ся старосьвітскостию сеї зелїзницї, збудованої ще в 1858 р., але нікому й на гадку не прийшло геройске дїло, яке сїй стороні, через котру ми переїзджали, надало назву канадийских Термопилів.

Молодий Француз, Долляк, Сієр де з'Ормо, котрий хотїв доказати, що єго несправедливо називають трусом, засїв тут був в 1660 роцї з 16 своїми товаришами на цїле індияньске войско, що вибрало ся було збурити Монтріль. Індияни до кількох днів поробили смерть тим 17 героям, але тота шалена відвага, з якою они бороли ся, перепудила червоноскірих так дуже, що они вже не пішли на Монтріяль, лиш вернули назад в свої ліси.

Під вечер зробило ся самотнїйше на Оттаві, сільця і тартаки показували ся вже рідше і я здивований питав себе, чи ми таки поправді зближаємо ся в столицї Канади. Але нараз заблисли перед нами лукові лямпи електричні, вздовж берегів сунули ся ясноосьвічені вози трамваєві а понад нашою рікою піднимав ся високий міст на зелїзних каблуках. По правім і лївім боцї показало ся море домів а понад причалию, при котрій ми тепер станули, видніло ся виписане великими буквами: *Оттава.*

**(Дальше буде).**

сове 1 К. Гроші на уділи належить слати до кредитового товариства „Дністер" на вкладкову ч. 7106. Інформаций уділяє Йосиф Максимович, урядник „Дністра".

— **Спілка львівских шевців.** Визначнійші майстри шевскі у Львові оснували під назвою „Єдність" стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою і нині ві второк, відбуде ся посьвячене льокалю спілки, що находить ся в пасажи Міколяша. „Єдність" буде вести робітню на европейску скалю, послугуючись найновійшими технічними здобутками, а рівночасно удержувати буде склад готової обуви. Управа спілки, зложена з фахових і відомих зі своєї солідности людий, буде старати ся станути на висоті своєї задачі і старанною роботою та матеріялом найлїпшої якости придбати собі вдоволене найширших кругів публики. Із свової сторони наша публика, попираючи красвий промисл, заощадить собі страт і неприємностий, на які себе наражає, купуючи за дороґі гроші тандитний товар заграничних фабричних фірм. — Йосиф Качмарский, директор.

— **Незвичайної операциї** доконав сам на собі Віктор Адам, магазинер в Шаковій, хорий на руптуру або килу. Очевидно брала ся вже єго розпука, коли розрізав собі черево а відтак відрізав части вистаючої кишки бритвою а рану зішив звичайною ниткою. В стані дуже небезпечнім привезено єго до Кракова, де небавком помер.

— **Дрібні вісти.** Чутка, котру розпустили угорскі ґазети, що циґара мають від нового року подорожіти, єсть — як доносить Fremdenblatt, неправдива. То ще незвістно, чи ціна буде взагалі підвисшена і коли то стане ся. — Попит за мясом спроваджевим до Відня був так великий, що в суботу до пів години розхоплено все мясо, а множество осіб, прибувших на торговицю з подальших сторін, мусїло з нїчим вертати. — Стан здоровля гр. Льва Толстого значно погіршив ся.— П. Леонард Вісьневский, властитель копальні нафти і в послідних часах також властитель більшої посїлости, збанкротував. Пасиви доходять до 800.000 кор. — З підручного магазину інж. Домініка в Ґісні польскій вкрадено всілякі знаряди верченя вартости 400 К. О ту крадїж підозрівають сильно керничника Ів. Зеленевича.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесїди", під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Ґвязди" ул. Францішканьска ч. 7.

В середу, дня 26 жовтня „Madame Butterfly" опера Пуччінія.

В четвер, дня 27 жовтня 1910 „Міра Ефрос", штука славнозвістного жидівского писателя Я. Ґордіна.

Ціна місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., II-рядне 2 К, III-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не переміняє, анї не звертає за них гроший. Білети продає Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно впроваджувати на салю дїтий без білету.

Початок представлень о 7 вечером.

— **З салі судової.** Перед судом присяжних в Тернополи відбула ся карна розправа против Івана Поповчака, старшого офіцияла почтового у Львові, обжалованого о крадїж кількох листів грошевих на суму 10.276 кор. 54 с., доконану в амбулянсі почтовім в дорозі з Борок великих до Львова. Справа тої крадежі представляє ся коротко як слїдує:

Кондуктор почти возової Грималів-Борки великі як завсїгди так і сим разом приготовив для амбулянсу Підволочиска-Львів один мішок, в котрім було 15 листів поручених і кільканайцять листів вартістних, а замкнувши мішок пльомбою, видав єго післанцеви в Борках, де відтак переладовує ся почту. Післанець, Стефан Роґаль, віддав мішок функціонареви возової почти в напрямі до Львова. З листів, які були в тім мішку, доручено лиш два адресатам, а прочі щезли без слїду, через що скарб потерпів шкоду на 10.276 корон.

Обжалований о ту крадїж, Іван Поповчак, старший офіциял почтовий, не признав ся до неї, а зізнав, що критичного дня всїв до ваґона почтового пяний до безтяму, так що не памятає, що діяло ся в часї їзди в ваґонї. Не памяте також, чи в Борках великих одержав мішок з листами. Додати треба, що в документах не знайдено анї виказу анї карти, чи і яку відправу з рухової почти одержав в Борках. Обжалований зізнав дальше, що в Підволочисках випив значну скількість пива і лїкеру, отже виконував ту службу в станї зовсім непритомнім.

Возьний Валентий Слїва, котрий тодї робив службу, заявив, що по відобраню мішка від почталіона, отворив єго в присутности обжалованого, а що мішок був дійстно відданий, доказує факт, що два листи, які там були, дійшли до адресатів. Остаточно трибунал предложив судиям присяжним два питаня а ті відповіли на оба 11 голосами заперечуючо, в виду чого трибунал увільнив обжалованого.

— **Ченстоховский злочин.** Як вже звістно із вчерашної депеші, арештований в Гамбурзї Сашислав Залоґ не єсть Станислав Залоґ! Се щось дійстно дивно виглядає. Припустім, що арештований дійстно не єсть пошукуваним спільником Дамазия. В такім случаю дуже би то дивно війшло ся, як би арештований называв ся дійстно Станиславом Залоґом і вибирав ся до Америки а не був тим Станиславом Залоґом, за котрим пошукує полїция. Коли з Гамбурґа прислано до Петрокова фотоґрафію арештованого і відфотоґрафовані відбитки єго пальців, показано то аґентови Котовскому а той рішучо сказав, що арештований то не Залоґ. Правдивого Залоґа знав він дуже добре, бо коли по викритю сьвятотатства на Ясній Горі минулого року мешкав там постійно через цілий місяць, Станислав Залоґ послугував єму, отже він мав нагоду добре придивити ся єго чертам лиця. Отже Котовский рішучо каже, що прислана єму фотоґрафія то не Станислава Залоґа. При сїй нагоді вийшла на верх, ще одна цікава справа. Того дня, коли арештовано дорожкаря Пянку, зголосив ся до окружного комісаря в Ченстохові Станислав Залоґ і зажадав, щоби єму видали паспорт. Паспорт видали єму без всяких трудностий і Залоґ міг вигідно щезнути без слїду.

# Телеґрами.

**Ченстохова** 25 жовтня. Приїзд Петрова з Петербурга не стоїть в звязи зі слїдством в справі убийства. Розходить ся радше о розслїджене, на якій основі епископ Здзїтовецкий видав свої зарядженя в справі установленя епіскопскої делеґациї без попередного порозуміня ся з правительством. Здає ся, що справа та піде на ширшу дорогу. Лучать з тим виізд еп. Здзїтовецкого до Риму.

**Петроків** 25 жовтня. В справі твердженя ідентичности арештованого в Гамбурзї Залоґа, виїхали туди начальник слїдчої полїциї в Петрокові Вамквіст і аґент полїциї Котовский.

**Ченстохова** 25 жовтня. По опечатаню монастирских книг Петров виїхав до Петербурга, Ячевский до Петрокова а монастирский візитатор о. Стоперджиньский до Влоцлавка.

**Прага** 25 жовтня. Клюб ческих радикалів відбув нинї засїданє, на котрім ухвалив з цілою рішучостию домагати ся скликаня пленарного засїданя сойму. Відтак заявив ся клюб против наміру обмеженя автономії міста Праги що до установлюваня язика урядового в громадї.

**Відень** 25 жовтня. Войскова комісия австрийскої делеґациї радила дальше над етатом маринарки. Дел. др. Петеленц заявив, що не годить ся з тими, котрі кажуть, що фльота єсть для Австриї збиткованим артикулом. Мусимо мати дорогу до моря і удержати ся при нїй.

**Почдам** 25 жовтня. Цїсар Вільгельм з цїсаревою і донькою виїхали нинї рано до Брукселї.

**Монтевідео** 25 жовтня. Викрито тут заговір, котрий мав на цїли повалене теперішного правительства. Проводирів заговору арештовано. Правительство видало всякі зарядженя в цїли удержаня спокою і порядку.



## Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**. **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

**З Личакова:**

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).